

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 62

28. februára 1981

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického prejavu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a výklady v texte sú autorove; preklad ich nepredkladá ako overené historické fakty. Zachováva jeho hlas a dobové znenie.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: <https://www.peterdavidbeter.com>

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 28. februára 1981 a toto je môj AUDIO LIST® č. 62. Minulý mesiac som spomenul, že svoj AUDIO LIST plánujem nahrávať podľa trochu pružnejšieho harmonogramu. Pri príprave prvej témy mojej správy pre vás na tento mesiac som túto väčšiu pružnosť využil.

Už niekoľko mesiacov zhromažďujem informácie o novej významnej záležitosti a práve v posledných dňoch sa mi podarilo potvrdiť niekoľko kľúčových záverečných podrobností. Vďaka tomu, že som počkal o pár dní dlhšie, vám teraz môžem podať oveľa úplnejšiu správu. Ide, priatelia, o raketoplán COLUMBIA, ktorý sa práve pripravuje na štart na myse Canaveral.

Tento mesiac môžem oznámiť aj povzbudivý pokrok pri niektorých členoch správnych rád regionálnych federálnych rezervných bánk. Je to iba začiatok, ale, priatelia, som presvedčený, že zvíťazíme.

Moje tri osobitné témy pre tento AUDIO LIST sú:

Téma č. 1 — TAJNÁ VOJENSKÁ MISIA RAKETOPLÁNU COLUMBIA

Téma č. 2 — NOVÉ KVAŠENIE RASTÚCEHO VOJNOVÉHO NAPÄTIA

Téma č. 3 — PODVODY SO ZLATOM V PODANÍ NOVODOBÝCH PEŇAZOMENCOV

Téma č. 1 — Jedného dňa, pred čosi vyše tromi mesiacmi, začal americký program pilotovaných vesmírnych letov náhle vykazovať známky života. Bolo to 24. novembra 1980, v deň, keď raketoplán Columbia vyviezli pred verejnosť v Kennedyho vesmírnom stredisku na Floride. Bolo to jeho prvé verejné vystúpenie za takmer dva roky. Raketoplán dorazil na mys Canaveral v marci 1979, teda na budúci mesiac to budú dva roky. Odvtedy až do minulého novembra 1980 zostávala Columbia ukrytá v kovovej kukle zvanej „Orbiter Processing Facility“, zariadenie na prípravu orbitálneho stupňa. No 24. novembra sa kukla náhle otvorila a raketoplán vyšiel von.

Columbia v ten deň absolvovala iba krátku cestu. Odtiahli ju približne 300 yardov k neďalekej montážnej budove Vehicle Assembly Building, kde opäť zmizla. Povedali nám však, že to je iba začiatok omnoho dlhšej cesty. Spojené štáty sa po prvý raz za takmer šesť rokov verejne zaviazali k pilotovanej misii do vesmíru. Vyvezenie Columbie 24. novembra mnohých ľudí prekvapilo.

Americký program raketoplánov má oproti harmonogramu celé tri roky meškania. Od konca roku 1977 počúvame o raketopláne iba problémy, odklady a ďalšie problémy. Dňa 19. novembra 1980 akoby to všetko so znechutením zhrnul bývalý riaditeľ programu mesačných letov Apollo. Dr. George Low v prejave v Chicagu povedal, citujem:

„Dnes si kladiem otázku, či by sme vôbec dokázali začať ďalšie Apollo, niečo ho ešte uskutočniť.“

Len päť dní po týchto slovách Dr. Lowa však prišlo prekvapivé vyvezenie raketoplánu Columbia. Program raketoplánov sa tri roky zdanlivo nachádzal v pozastavenom stave, no teraz už prebieha odpočítavanie a cítiť naliehavosť. Skracujú sa postupy, zanedbávajú sa bezpečnostné opatrenia a podstupujú sa neslýchané riziká. Keď sa novinári pýtajú, prečo sa to robí, dostávajú namiesto odpovedí iba zahmlievajúce reči.

Raketoplán je najzložitejšia americká kozmická loď, aká bola kedy postavená. Pokaziť sa na nej môže viac vecí než kedykoľvek predtým a závisí od nej celá budúcnosť amerického programu pilotovaných vesmírnych letov. Dokonca nám hovoria, že o niekoľko rokov bude raketoplán vynášať prakticky všetky americké družice.

Pokiaľ ide o vesmír, Amerika stavila všetko na jedinú kartu — na raketoplán. Keď je v stávke tak veľa, priatelia, niekdajšia NASA by postupovala krok za krokom a veľmi opatrne. V minulosti bolo treba vyriešiť každý problém, kým sa prešlo do ďalšej fázy vesmírneho programu. A ako záverečnú skúšku absolvovala každá nová americká pilotovaná kozmická loď prvý let či prvé dva lety do vesmíru bez astronautov na palube. Išlo jednoducho o to, aby sa overilo, že nenastanú neočakávané problémy, skôr než astronauti riskujú život. To však bola, priatelia, stará NASA. Tí, ktorí dnes rozhodujú o americkom vesmírnom programe, sú iného razenia. Náš vesmírny program sa stal iba ďalším nástrojom tunajších bolševikov a tí sa zaujímajú iba o jediné — o prípravu na termonukleárnu vojnu. Práve preto teraz prípravy na štart raketoplánu na myse Canaveral ovláda vojnová mentalita náhlenia. Má to byť vôbec prvá cesta raketoplánu do vesmíru — a predsa bude pilotovaná! Hovoria nám, že raketoplán je navrhnutý na najmenej 100 ciest do vesmíru a späť, a napriek tomu NASA tvrdí, že nemôže vyčleniť jeden či dva predbežné štarty na jeho odskúšanie. NASA odmieta čo i len uvažovať o začiatku v podobe pilotovaného suborbitálneho letu, akými boli prvé pilotované lety Mercury v roku 1961. Namiesto toho má už prvý štart vyniesť Columbiu až na obežnú dráhu.

Priatelia, tento plán je plný do očí bijúcich príkladov náhlenia. Zdá sa, že sa vôbec neberie ohľad na bezpečnosť astronautov, ktorí v nej poletia. Zoberme si napríklad úplne nové raketové motory raketoplánu. Má tri hlavné motory, ktoré NASA označuje skratkou SSME. Tieto motory ešte nikdy neleteli do vesmíru; v skutočnosti ich až do času pred ôsmimi dňami ani raz nespustili všetky súčasne. V ten deň, 20. februára, zapálili tri motory na rampe na myse Canaveral iba na 20 sekúnd. NASA neriskovala ich dlhšiu prevádzku, hoci sa majú používať opakovane, štart za štartom. Namiesto toho nechá na základe skúšky trvajúcej sotva dvadsať sekúnd dvoch astronautov riskovať na týchto motoroch život. A pri skutočnom štarte do vesmíru motory nepobežia iba 20 sekúnd — musia pracovať deväť minút! NASA teraz hazarduje s tým, že tri nové motory Columbie vydržia dosť dlho na dosiahnutie obežnej dráhy. Motory sú však iba jedným príkladom nevysvetleného náhlenia NASA, pretože ak Columbia na obežnú dráhu dorazí, ďalšia otázka znie: Dokáže sa vrátiť? Priatelia, odpoveď je: NASA to nevie.

Pravdepodobne ste už počuli alebo čítali o úplne novom systéme tepelnej ochrany raketoplánu. Všetky naše predchádzajúce kozmické lode mali tepelné štíty, ktoré pri návrate do atmosféry odvádzali teplo tým, že odhorievali; preto sa dali použiť iba raz. Raketoplán sa však má používať znova a znova, takže potrebuje iný druh tepelného štítu. Tvorí ho ľahká keramika rozdelená na viac než 30 000 malých dielov zvaných „dlaždice“.

Už najmenej dva roky počúvame správy o problémoch s dlaždicami. Začalo sa to, keď Columbia v marci 1979 dorazila na mys Canaveral na chrbte veľkého prúdového lietadla. Počas letu sa mnohé dlaždice stratili alebo poškodili a Columbia vyzerala, akoby mala pravé kiahne. Čoskoro nato sme

začali počúvať o skúšaní dlaždíc, ich odstraňovaní, výmene, opätovnom skúšaní a tak ďalej. Časť sporu o dlaždice je skutočná. Mnohí kozmickí inžinieri oprávnene diskutujú, či dlaždice uspejú alebo zlyhajú. Konečnú odpoveď na tieto otázky prinesie až chvíľa, keď — a ak vôbec — Columbia zostúpi z obežnej dráhy a vráti sa na Zem. Pre bolševikov, ktorí teraz ovládajú americký vesmírny program, sú však spory o dlaždice iba nástrojom.

Spor o dlaždice bol dokonalou krycou historkou na vysvetlenie trojročného uzemnenia raketoplánu. Skutočným dôvodom je, že od konca roku 1977 bola Amerika prakticky vylúčená z vojenských vesmírnych misií. Ešte v auguste 1977 to vyzeralo, že Spojené štáty čoskoro zatienia Rusko novými vesmírnymi úspechmi. V tom mesiaci sa uskutočnili prvé skúšky voľného letu raketoplánu. Raketoplán vyniesli do výšky na palube veľkého prúdového lietadla, potom ho uvoľnili a astronauti ho priviedli na Zem. Skúška prebehla dokonale. Zdalo sa, že sa začína éra raketoplánu.

Ruský vesmírny program zatiaľ pôsobil celkom mlčky, no nasledujúci mesiac, v septembri 1977, sa všetko obrátilo naruby. Rusko začalo vo vesmíre rozmiestňovať svoju tajne vyvinutú zbraň s lúčom nabitých častíc a 27. septembra 1977 sa odohrala prvá skutočná vesmírna bitka v dejinách, BITKA ŽATEVNÉHO MESIACA. Informoval som o nej v tom mesiaci v AUDIO LISTE č. 26. Pri ohromujúcom zvrate Rusko rozdrvil tajnú americkú vojenskú kontrolu nad vesmírom.

O dva dni neskôr sa ruský program pilotovaných vesmírnych letov náhle prebudil k životu. Rusko vypustilo vesmírnu stanicu Saľut 6 dňa 29. septembra 1977 a od toho dňa až dodnes prúdia ruskí kozmonauti neprestajne do vesmíru a späť. Ruské rakety vyniesli do vesmíru dokonca aj kozmonautov zo siedmich (7) ďalších krajín. Na obežnej dráhe boli už aj kozmonauti z Kuby a Vietnamu. Americkí astronauti zatiaľ nemohli robiť nič iné, než zatínať zuby a pozeráť sa.

Tunajší bolševici, priatelia, čakali a vyhliadali chvíľu slabosti svojich nepriateľov — tajných nových vládcov Ruska. Bolševici chcú získať späť svoje niekdajšie mocenské postavenie v Rusku. No noví vládcovia Ruska už roky bolševikov vyhánajú a tí sa hrnú prevažne sem, do Spojených štátov. Keď som v júni 1980 nahrával AUDIO LIST č. 55, informoval som, že v Kremli nastáva chvíľa slabosti. Bolševickým silám sa podarilo preniknúť do Kremľa. Medzi najvyšším ruským vedením spôsobovali spúšť. Súčasne sa ruské vyhánanie bolševikov spomalilo na minimum. V druhej polovici roku 1980 dosiahlo prisťahovalectvo z Ruska najnižšiu úroveň za posledné roky. Preto sa minulý rok v júli rozhodlo, že sa pristúpi k misii raketoplánu.

Po prvý raz za tri roky sa zdalo, že existuje šanca preniknúť cez ruskú vesmírnu blokádu. Aj tak však bude každý americký pokus o vypustenie pilotovanej vojenskej misie do vesmíru veľmi riskantný. Nemožno sa oň odvážať, kým nebude pripravená misia, ktorá za to riziko stojí. Bolševici teraz takú misiu pripravenú majú. Ide o tajný náklad, ktorý je teraz v nákladovom priestore raketoplánu Columbia. Vyvinuli ho v spolupráci so supertajným „National Reconnaissance Office“, Národným úradom pre prieskum, ktorého samotná existencia sa vo vládných kruhoch považuje za tajnú.

Keď Rusko v septembri 1977 začalo svoju prekvapivú vesmírnu ofenzívu, prvým krokom bolo zničenie americkej špionážnej družice 20. septembra. O týždeň neskôr bola vyradená z činnosti tajná americká základňa na Mesiaci, čím sa Rusku uvoľnili ruky na prenikanie do vesmíru. V nasledujúcich mesiacoch Rusko postupne vyradilo všetky naše špionážne družice a družice včasného varovania, jednu po druhej. Keď som o sedem mesiacov neskôr nahrával AUDIO LIST č. 33, oznámil som, že Rusko svoju úlohu dokončilo. Odvtedy, teda od apríla 1978, nemala Amerika nad Ruskom žiadne špionážne družice v nepretržitej službe. Niekoľko špionážnych družíc odvtedy vypustili, no každú rýchlo vyradili. Ani jediná nevydržala celý týždeň! Tieto krátke misie špionážnych družíc však tunajších bolševikov upozornili na jednu vec: medzi potenciálnymi vojnovými cieľmi v Rusku prebiehajú veľké zmeny.

Niektoré známe ciele z minulosti strácajú význam, zatiaľ čo boli zistené ďalšie nové ciele.

Minulý rok v júni som v AUDIO LISTE č. 55 načrtol tajný plán amerického prvého jadrového úderu proti Rusku. Tento plán sa opiera o rakety vrátane tajnej americkej mobilnej rakety Minuteman TX a nemôže uspieť bez aktuálnych informácií o cieľoch v Rusku.

Ako načrtnem v téme č. 2, tunajší bolševici opäť robia všetko, čo môžu, aby sa pripravili na jadrovú vojnu, a preto zúfalo potrebujú nové, aktuálne prieskumné údaje z Ruska. Inými slovami, musia mať funkčnú špionážnu družicu, ktorá na obežnej dráhe nejaký čas prežije, a tunajší bolševici sú teraz presvedčení, že takú družicu vyvinuli. Vedia, že ruská orbitálna flotila pilotovaných stíhacích lodí Cosmos ju nakoniec zničí. No tunajší vojenský plánovači veria, že ešte predtým družica dokáže odvysielat dosť informácií na to, aby s nimi mohli pracovať. A tak, priatelia, prvý let amerického raketoplánu Columbia má byť tajnou vojenskou misiou. Jeho účelom je pripraviť vojnu. Práve preto sa tak horúčkovo snažia urýchliť štart s neoverenou technikou a práve preto bude už prvá misia pilotovaná, namiesto bezpilotného skúšobného letu. Musí byť pilotovaná kvôli tajnému nákladu, ktorý vieže vo svojom obrovskom nákladovom priestore.

Keď raketoplán dosiahne obežnú dráhu, ak ju vôbec dosiahne, astronauti budú musieť rozmiestniť vojenskú družicu, ktorú má vo vnútri. V zásade ide o špionážnu družicu, no je zároveň oveľa viac než to. Aby splnila svoju úlohu, je navrhnutá tak, aby čo najdlhšie odrážala ruské vesmírne zbrane. Vo výsledku to bude nič menej než robotická bojová stanica vo vesmíre. V kozmickej terminológii je to „odolná družica“, schopná vydržať útok bez toho, aby bola ľahko zničená. Má aj aktívnu obranu, čo znamená, že dokáže paľbu opätovať.

Súčasť družice sú teraz natlačené v nákladovom priestore Columbie. Boli tam už vtedy, keď Columbiu minulý november vyviezli von. Na obežnej dráhe bude úlohou astronautov Johna Younga a Roberta Crippena zostaviť ju a uviesť do prevádzky — a to rýchlo.

Po zostavení, keď bude voľne plávať vo vesmíre, bude družica vyzeráť ako obrovská rotujúca plechovka, azda 30 stôp dlhá a s priemerom 20 stôp. Pri bližšom pohľade by však skôr pripomínala drevený sud, ibaže všetky jeho dúhy budú z belavého kovu, volfrámu. Niekoľko týchto kovových dielov sa dá na automatický povel odsunúť, takže družica bude vyzeráť ako lesklý sud, ktorému chýba niekoľko dúh. Vo vnútri najvonkajšieho volfrámového suda je ďalší menší sud a v ňom ešte menší. Napokon sa v samom strede nachádza srdce vlastnej družice. Volfrámové sudy od seba oddeľuje medzera jednej stopy alebo viac. Značný priestor je aj medzi najvnútornejším sudom a jadrom družice. Volfrámové sudy predstavujú pasívnu obranu družice. Ak zásah lúčom nabitých častíc dopadne na najvonkajší sud, odparí na ňom jedno miesto. Pritom však pohltí energiu a rozptýli lúč. Teoreticky to značne zníži poškodenie druhého suda a najvnútornejší sud nebude poškodený vôbec. Volfrám má zo všetkých kovov najvyšší bod tavenia, takže sa očakáva, že tento systém štítov proti časticovému lúču vydrží niekoľko bitiek.

Trojvrstvový systém volfrámových štítov je vybavený aj prístrojmi. Pri zásahu sa zaznamená obrazec zásahu ako prvá informácia o tom, odkiaľ útok prichádza. Počítač v jadre družice potom aktivuje tajný nový systém vyhľadávania cieľov nazvaný LADAR, čo znamená laserové určovanie smeru a vzdialenosti. Pohyblivé diely dúh rotujúcich volfrámových štítov sa otvoria. LADAR bude ultrarýchlo skenovať cez otvory, ktoré sa budú otáčať popred neho.

Očakáva sa, že v čiernej prázdnote vesmíru bude LADAR oveľa účinnejší než radar a ruského útočníka rýchlo zachytí. V tom okamihu americká robotická bojová stanica spustí paľbu. Tým bude predstavovať veľkú hrozbu aj pre ruskú stíhaciu loď Cosmos, pretože, priatelia, americká družica bude vyzbrojená obrovským plynodynamickým laserom na oxid uhličitý. Je to kompaktnejšia verzia lasera, ktorý bol

úspešne odskúšaný na palube upraveného prúdového tankovacieho lietadla KC-135. Vytvára intenzívne infračervené žiarenie s výkonom vyššie jedného megawattu — teda 1 000 000 wattov. Čo dokáže laser s výkonom jedného megawattu? Dám vám predstavu. Priemyselný laser s výkonom 10 000 wattov dokáže za niekoľko sekúnd prerezať oceľovú platňu hrubú jeden palec. Laser na družici je stokrát výkonnejší. Nie je taký výkonný ako ruský lúč nabitých častíc, ale je dosť silný na to, aby ruského útočníka ochromil alebo zničil — teda, priatelia, ak sa Columbia dostane na obežnú dráhu a ak Young s Crippenom úspešne rozmiestnia družicu. Podarí sa im to však?

V minulosti som uviedol mnoho podrobností o rafinovaných podvodoch, ktoré obklopovali náš vesmírny program. No, priatelia, minulé podvody boli detskou hrou v porovnaní s tým, čoho budeme čoskoro svedkami. Tunajší bolševici totiž musia dostať svoju robotickú bojovú stanicu na obežnú dráhu bez toho, aby ste sa o nej dozvedeli. A či už uspejú, alebo zlyhajú, musia sa pokúsiť udržať zdanie úspechu. Ako som už spomenul, všetko závisí od raketoplánu, preto teraz opíšem plán nadchádzajúceho letu Columbie. Opíšem, čo uvidíte, ak plán vyjde, a opíšem aj to, čo sa v skutočnosti bude diať, čo je úplne odlišné.

Podľa najnovšieho harmonogramu má Columbia odštartovať jedného slnečného rána v polovici apríla 1981. Milióny ľudí budú sledovať v televízii, ako Young a Crippen s burácaním stúpajú k oblohe a na obežnú dráhu. Potom sa obraz prepne na bežné zábery Younga a Crippena v kokpite a toto spravodajstvo bude s prestávkami pokračovať o niečo vyššie dvoch dní. Budú zábery z kokpitu, z riadiaceho strediska a tak ďalej. Objavia sa aj zdanlivo nečakané problémy, nič vážne, iba tolko, aby to celé trochu okorenili. Bude to vyzeráť úplne skutočne. Televíznym divákom ani nenapadne, že sledujú iba výňatky z mnohých simulácií letu. Pri zakrývaní fiaska SKYLABU si NASA dobre osvojila techniky klamania.

Zo skutočného letu zatiaľ nebude vôbec žiadne televízne spravodajstvo, s výnimkou samotného štartu. Namiesto toho sa Young a Crippen po dosiahnutí obežnej dráhy rýchlo pustia do práce. Odtlakujú kabínu, otvoria nákladový poklop a premiestnia súčasti robotickej špionážnej družice preč od Columbie. Z nákladového priestoru vyberú aj dvojmiestnu kozmickú kabínu typu Gemini. Keď tieto veci presunú niekoľko stoviek yardov od Columbie, obaja astronauti diaľkovým ovládaním zatvoria jej nákladový priestor. Presunú sa pod Columbiu a rýchlo vizuálne skontrolujú stav tepelných dlaždíc. Naliehavosť zostavenia robotickej družice im však nenechá čas na pokus o opravu žiadnych dlaždíc. Keby to astronauti robili, stratili by drahocenný čas pri zostavovaní družice aj pri zabezpečovaní vlastného úniku v kabíne Gemini. Práve preto, priatelia, NASA odmietla zaradiť na prvú misiu raketoplánu súpravu na opravu dlaždíc. Ako povedal administrátor NASA Robert Frosch na nedávnej tlačovej konferencii, citujem:

„Napokon som dospel k názoru, že by to pravdepodobne zvýšilo riziko, možno nie riziko týkajúce sa systému dlaždíc, ale riziko týkajúce sa bezpečnosti celého letu.“

Po čo najkratšej kontrole odovzdajú astronauti riadenie Columbie NASA v Houstone slovami: „Pripravená na brzdiaci zážih.“ Potom odplávajú od Columbie a rýchlo sa pustia do zostavovania robotickej špionážnej družice. Očakáva sa, že úlohu dokončia počas troch až štyroch obehov. Len čo bude robotická družica zostavená a v prevádzke, Young a Crippen nastúpia do kozmickej kabíny typu Gemini. Ak všetko pôjde podľa plánu, zostúpia z obežnej dráhy a pristanú na vode v Tichom oceáne. Bude iba večer toho istého dňa, keď odštartovali, no sfalšované televízne spravodajstvo NASA bude stále ukazovať nahrávky Younga a Crippena v simulovanom kokpite Columbie. Podľa plánu Younga a Crippena po ich tajnom pristátí na vode vyzdvihnú z mora. Odtiaľ ich majú dopraviť na leteckú základňu Edwards v Kalifornii, kde budú čakať na ďalšie udalosti.

Približne 12 hodín po štarte z mysu Canaveral zatiaľ Houston odošle bezpilotnej Columbii povel na brzdiaci zážih. Motory raketoplánu sa zapália. Niekde nad Indickým oceánom vstúpi raketoplán do atmosféry. Bude to prvá úplná skúška jeho tepelných dlaždíc. Ak budú fungovať, Columbia prežije návrat do atmosféry. V nižšej výške sa potom jej pilotovanie prevezme diaľkovým ovládaním. Ak všetko pôjde dobre, Columbia pristane vo veľkej piesočnej púšti západnej Austrálie.

Ak všetko pôjde podľa plánu, všetky tieto veci sa odohrajú počas prvého dňa údajnej 54-hodinovej misie Younga a Crippena. Potom nám pri záverečnom dejstve tejto frašky v televízii povedia, že Columbia sa vracia do atmosféry nad Tichým oceánom. A napokon, hľa, raketoplán sa kľzavým letom objaví v zábere. Všetci budú fascinovane sledovať, ako sa znáša čoraz nižšie nad leteckou základňou Edwards v Kalifornii. Napokon dosadne na dno vyschnutého jazera, postupne zabrzdí a vystúpi z neho Young a Crippen. Všetci budú predpokladať, že vystupujú z Columbie. No, priatelia, v skutočnosti budú vystupovať z iného raketoplánu, ktorý sa volá ENTERPRISE. Pri skúškach pristátia v auguste 1977 sme videli práve Enterprise a čoskoro opäť uvidíme pristávať Enterprise. Upraví sa tak, aby vyzeral, že prišiel z vesmíru, no bude to podvod.

Priatelia, takto vyzerá súčasný plán, ale môžu prísť veľké prekvapenia. Tunajší bolševici navrhli robotickú bojovú stanicu, ktorá má špehovať Rusko a brániť sa ruským vesmírnym zbraňami, no navrhovali ju predovšetkým s ohľadom na stíhacie lode Cosmos. A kým americkí konštruktéri vymýšľali spôsoby, ako čeliť lodiam Cosmos, napredovala aj ruská technológia.

Tajná vojenská misia raketoplánu Columbia je zúfalým hazardom. Ak uspeje, priblíži svet oveľa viac k termonukleárnej vojne. Ak zlyhá, môžeme byť svedkami poslednej americkej pilotovanej misie do vesmíru.

Téma č. 2 — V AUDIO LISTE® č. 59 minulý október som oznámil, že tunajší bolševici sa snažia pripraviť novú stratégiu na vyvolanie PRVEJ JADROVEJ VOJNY. Ich pokusy rozpútať vojnu prostredníctvom našich rukojemníkov v Iráne boli opakovane zmarené, a preto vymýšľali nový plán, ktorý sa mal uviesť do pohybu po prepustení rukojemníkov. Keď volebné stroje minulý november zaznamenali prekvapivé drvivé víťazstvo v mene Ronalda Reagana, stanovilo to termín, dakedy bolo treba zabezpečiť prepustenie rukojemníkov. Týmto termínom bol deň inaugurácie, 20. január minulého mesiaca. Inak bolševikom hrozilo, že stratia kontrolu nad iránskou krízou, ktorú sami vytvorili, a tak našich rukojemníkov minulý mesiac na poslednú chvíľu prepustili.

Na rozdiel od pôvodných plánov bolševikov tu i v Iráne sa naši rukojemníci vrátili domov živí. No teraz sa začínajú nové manévry na vyvolanie vojny. Bolševickí agenti rozvíria Poľsko nekonečnými štrajkami a nepokojmi. Po neúspechu ich plánu Pápežovej revolúcie spred dvoch rokov sa pokúšajú priviesť Poľsko k výbuchu iným spôsobom.

Medzitým bola v našej vlastnej hemisfére vytvorená ďalšia kríza — Salvádor — aby noví vládcovia Ruska zostali vyvedení z rovnováhy. Operatívci CIA tam podnecujú obe strany občianskej vojny, aby mali niečo, z čoho môžu obviň Kubu. Rusi ako vždy silno reagujú na naznačované nové americké hrozby voči Kube, a tak Salvádor plní svoj účel ako nástroj na rozduchovanie napätia medzi Ruskom a Spojenými štátmi.

V salvádorskej kríze sa ozývajú dozvuky „Operácie Guyana“ spred dvoch rokov. Teraz, rovnako ako vtedy, sa Rusko podnecuje k obavám o Kubu ako odpútavaciemu manévru. A rovnako ako v Guyane sa ľudské životy obetujú čisto na upútanie pozornosti.

Pozornosť verejnosti najprv pripútal ku Guyane masaker na letisku Port Kaituma a prednedávnom ju k Salvádoru obrátila vražda štyroch pracovníčok náboženských organizácií. To všetko má neskôr pomôcť

zastihnúť Rusko nepripravené, keď sa dejisko konfliktu opäť presunie do oblasti Perzského zálivu.

Znova sa pripravujú tajné plány na vyvolanie konfliktu medzi Izraelom a Saudskou Arábiou. Spojené štáty na tento účel práve oznámili, že predajú útočnú výzbroj pre saudské stíhacie bombardéry F-15. Zároveň sa účelovo šíria správy, že Saudi podporujú džihád, moslimskú svätú vojnu, na znovudobytie Jeruzalema. Práve teraz to všetko prebieha potichu. Naše ovládané hlavné médiá to nezdôrazňujú. Prípravy na výbuch v Perzskom zálive neskôr v tomto roku 1981 však už prebiehajú.

Keď k tomu dôjde, plánom je znovu obrátiť všetky oči na Irán. V rozhodujúcom okamihu bude vratká iránska vláda zvrhnutá. Náhle zostanú na severe ruské sily a na juhu americké sily, medzi nimi mocenské vákuum, a takmer zo dňa na deň bude pripravená pôda pre jadrovú konfrontáciu.

Ako predbežný krok sa plánuje aj vyhlásenie „národného hospodárskeho núdzového stavu“ tu v Spojených štátoch. Tým sa aktivujú mimoriadne právomoci prezidenta. A hoci nám budú hovoriť, že to všetko je boj proti inflácii, v skutočnosti pôjde o prípravu na jadrovú vojnu!

Priatelia, ak sa toto všetko má zastaviť, musíme ísť k zdroju satanskej moci. Tou mocou je nesprávne využívaná MOC PEŇAZÍ. Je to moc novodobých peňazomencov v našej krajine, preto teraz obraciam vašu pozornosť na nich.

Téma č. 3 — Keď náš Pán Ježiš Kristus pred takmer 2 000 rokmi chodil po Zemi, vykonal mnoho zázračných vecí. Uzdravoval chorých, sýtil hladných, miloval tých, ktorých nikto nemiloval. Skrátka, chodil a konal dobro. Naš Pán väčšinou všetkých udivoval svojou trpezlivosťou. Keď učil, zisťoval, že ľudia nedávajú pozor, a tak ich musel tú istú lekciu učiť znova a znova. Napriek tomu sa ani raz nenahneval na nikoho, kto sa chcel učiť. A predsa svojim učeníkom povedal aj: „Myslíte si, že som prišiel priniesť pokoj? Nie pokoj, ale meč.“ Vysvetlil, že musí existovať rozdelenie medzi tými, ktorí sú za Boha, a tými, ktorí sú proti Bohu. A tak ako bol nežný k slabým, prejavoval ohnivý hnev voči tým, ktorí prekypovali arogantnou mocou. Raz hnev nášho Pána Ježiša Krista prepukol v násilie. Bolo to, priatelia, vtedy, keď sa postavil peňazomencom v chráme.

Chrámoví peňazomenci mali peňažný monopol. Každý, kto prišiel uctievať Boha, predkladal kňazom obety. Na kúpu niečoho, čo mohol obetovať, musel použiť takzvané osobitné chrámové peniaze. Chrámové peniaze v skutočnosti vôbec neboli peniazmi. Išlo len o druh poukážok bez vlastnej vnútornej hodnoty. No každý, kto prišiel uctievať Boha, od najbohatšieho po najchudobnejšieho, musel odovzdať dobré zlaté, strieborné a medené mince, aby si tieto poukážky kúpil. Iba tak si mohol kúpiť ovcu, barana alebo holubicu, ktorú predložil kňazovi ako obetu. Peňazomenci v skutočnosti nevykonávali vôbec žiadnu užitočnú funkciu. Vďaka svojmu peňažnému monopolu však zo všetkých ostatných vyťahovali obrovské zisky. Keď Ježiš toto všetko uvidel, rozzúrili sa. Peňazomenci boli takí skazení, že kvôli zárobku stáli v ceste samotnému uctievaniu Boha, a tak Ježiš nestrácal čas snahou presviedčať ich. Namiesto toho vzal bič a pustil sa na nich. Peňazomencov vyhnal a prevrátil ich stoly na počítanie peňazí. Ich vrecia s peniazmi získanými istou formou krádeže schmatol, roztrhol a vysypal.

Priatelia, dnes sme peňazomencom vydaní napospas vy i ja. Aj nás prinútili vzdať sa skutočných peňazí zo striebra a zlata. Peňažný monopol Federálneho rezervného systému nás namiesto toho núti obchodovať s dlžobnými úpsmi Federálneho rezervného systému — s ničím iným než papierovými poukážkami! A výmenou sa nám dnešní arogantní peňazomenci, bolševici, pokúšajú vziať všetko. Požierajú naše úspory vytváraním inflácie prostredníctvom úrokových sadzieb, ktoré nevytvárajú žiadne nové bohatstvo. Svoju peňažnú moc využívajú na to, aby nás zradne zavliekli do jadrovej vojny, a dokonca sa snažia zničiť samotnú kresťanskú vieru neustálym úsilím prekrúcať naše náboženské praktiky. Rovnako ako dávni peňazomenci opäť sedia v chráme nenávisťníci nášho Pána Ježiša Krista.

Takmer od chvíle založenia našej republiky sa peňazomenci začali usilovať prevziať kontrolu nad americkými peniazmi. Táto myšlienka sa najprv volala „Banka Spojených štátov“. Taká banka istý čas naozaj existovala s povolením udeleným Kongresom, no 10. júla 1832 prezident Andrew Jackson myšlienku centrálnej banky na istý čas zastavil. Kongres schválil návrh zákona na udelenie nového 20-ročného povolenia „Banke Spojených štátov“. Jackson návrh vetoval slovami:

„Každý monopol a všetky výlučné privilégia sa udeľujú na úkor verejnosti, ktorá by mala dostať spravodlivú protihodnotu.“

Inými slovami, Jackson trval na tom, aby sa s verejnosťou zaobchádzalo spravodlivo.

No, priatelia, peňazomenci sa nikdy nevzdávajú. V roku 1913 napokon dostali, čo chceli. Volá sa to FEDERÁLNY REZERVNÝ SYSTÉM. Dnes málokto pozná príbeh jeho vzniku. Stačí povedať, že na to bolo treba iba niekoľko medzinárodných bankárov, bez veľkého rozruchu. Jeden muž bol viac než ktokoľvek iný otcom Federálneho rezervného systému v jeho dnešnej podobe. Ako to formulujú zborníky Akadémie politických vied Kolumbijskej univerzity, citujem:

„Zákon o Federálnom rezervnom systéme bude v dejinách spájaný s menom Paula M. Warburga.“

Aby Warburg a jeho spolupracovníci potichu presadili tento zákon cez Kongres, musel prekonať jednu námietku. Tou hlavnou námietkou bolo vytvorenie iba jednej centrálnej banky, ktorá by očividne predstavovala monopol. Warburg to obišiel tým, že vymyslel Federálny rezervný systém s 12 bankami. Keď sa ho však istý senátor spýtal, ako si udrží kontrolu nad 12 bankami namiesto jedinej banky, ktorú uprednostňoval, Warburg odpovedal, citujem:

„Je to trochu zložité, túto námietku však možno prekonať administratívnym spôsobom.“

Inými slovami, priatelia, mohol obísť systém 12 bánk a administratívnymi postupmi robiť to, čo chcel, aby robila centrálna banka. A práve to sa stalo v záležitosti nášho chýbajúceho zlata.

Skutočnou centrálnou bankou je Federálna rezervná banka v New Yorku a administratívnou rukou tejto centrálnej banky je v skutočnosti „Rada guvernérov“ tu vo Washingtone. Newyorská banka, Rada guvernérov a agenti v rámci ministerstva financií Spojených štátov spolupracujú ruka v ruke. Práve oni predstavujú novodobých peňazomencov v našej krajine.

Vo všetkom tomto sa ostatných 11 regionálnych federálnych rezervných bánk iba vezie s nimi. Majú vlastné nevyužité právomoci, no vďaka Warburgovým „administratívnym postupom“ sa im vždy vstupuje, aby tieto právomoci nevykonávali. Namiesto toho peňazomenci v New Yorku a Washingtone zaobchádzajú s 11 regionálnymi bankami mimo New Yorku ako s deťmi. Dostávajú veľké budovy, prepychové kancelárie, pôsobivý hlavičkový papier, tučné platy, množstvo poradcov a zvučné tituly. No v podstate im vždy hovoria: „Všetko premýšľanie prenehajte nám, veľkým chlapcom.“ Rok čo rok sa regionálne federálne rezervné banky, všetky okrem New Yorku, držia v nevedomosti. Preto som minulý mesiac v AUDIO LISTE č. 61 skúsil v tejto tme zapáliť sviečku.

Všetky federálne rezervné banky sa podieľajú na zodpovednosti za ochranu nášho zlata. Prezidenti a členovia správnych rád všetkých bánk boli teraz formálne upozornení na tieto právne povinnosti, takže odteraz nebudú mať výhovorku. Buď sú za nás, ALEBO sú proti nám — musia si vybrať. Moc majú a tí, ktorí majú moc, musia niesť zodpovednosť za dôsledky jej vykonávania.

Otázka, ktorú sme položili, je veľmi jednoduchá a základná: BUĎ TAM AMERICKÉ ZLATO JE, alebo TAM NIE JE. Chceme nespochybniteľnú fyzickú inventúru, aby sme to raz a navždy zistili. Preto sme sa obrátili na regionálne federálne rezervné banky, aby sa prebudili, aby konečne ukázali svoje svaly a dosiahli inventúru.

Priatelia, chcem poďakovať všetkým z vás, ktorí uskutočnili to, o čo som vás minulý mesiac požiadal, a chcem vás oboznámiť s doterajšími výsledkami.

Federálny rezervný systém si dosiaľ zachováva falošné vonkajšie zdanie pokojnej jednoty. Za touto fasádou sa však začínajú otvárať malé trhliny. Je pravda, že mnohí členovia správnych rád regionálnych bánk zatiaľ nedokázali otvoriť svoju myseľ pravde, existujú však dôležité výnimky. Jeden vysoký predstaviteľ jednej regionálnej federálnej rezervnej banky je zatiaľ veľmi ochotný spolupracovať. Veľmi potichu nám poskytuje dôležité informácie. Ešte nezašiel tak ďaleko, aby požadoval inventúru, ale reaguje s otvorenou myslou. V jednej ďalšej regionálnej banke nám vysoký predstaviteľ naznačil, že je vážne znepokojený, no zatiaľ stále váha, na ktorú stranu sa prikloní. Okrem toho som dostal aj spoľahlivé správy, že viacerí členovia správnych rád regionálnych federálnych rezervných bánk roztrúsení po krajine majú obavy. Až do minulého mesiaca nikdy nedostali ani jediný náznak o svojich vlastných právnych povinnostiach týkajúcich sa zlata.

Priatelia, toto všetko je prinajmenšom povzbudivý začiatok, ale je jasné, že ich bude treba presviedčať ďalej. Nemalo by nás to prekvapovať ani odrádzať. Mnohí z týchto mužov sú s Federálnym rezervným systémom spojení dlhé roky. Ľudská povaha je taká, aká je, a tak je pre nich prirodzene ťažké prijať skutočnosť, že im niekto zahmlieval zrak. Sú to spravidla vysoko vzdelaní muži, nie sú hlúpi. V mnohých prípadoch budú musieť prehltnúť svoju pýchu, aby dokázali uvidieť, ako dôkladne boli oklamaní a využití.

Za posledných šesť či sedem rokov som zverejnil mnoho skutočností, ktoré by títo muži mali vo vlastnom záujme zväziť. Namiesto toho, aby som niektorú z nich znovu preberal, však chcem oznámiť tri nové. Nezrovnalosti okolo našich zásob zlata sa, priatelia, neustále opakujú.

Po prvé, dovoľte mi odvolať sa na správu generálneho inšpektora ministerstva financií pre senátora Williama Proxmira, datovanú 30. septembra 1980. Táto takzvaná správa vznikla vďaka vašim listom senátorovi Proxmirovi. Predmetom bola chýbajúca zásielka zlata z Fort Knox z 20. januára 1965, ktorú som rozoberal v predchádzajúcich AUDIO LISTOCH. Zásielka predstavovala vyše jeden a trištvrte MILIÓNA uncí zlata, pri dnešných cenách v hodnote približne miliardy dolárov, a predsa bola vynechaná z oficiálnych zoznamov zásielok ministerstva financií.

Nedávno sa na túto úbohú náhradu skutočnej správy odvolávala Rada guvernérov Federálneho rezervného systému. Napríklad 2. februára 1981 Theodore E. Allison, tajomník Rady guvernérov, napísal prezidentovi filadelfskej banky, pánovi Edwardovi G. Boehnemu. Boehne napísal Rade guvernérov v reakcii na vaše otázky. Rada k svojej odpovedi priložila správu generálneho inšpektora ministerstva financií! Priatelia, už som spomenul, že táto správa je celkom nevyhovujúca. Je to podvod a fraška, no teraz sa peňazomenci z Rady guvernérov uchýľujú k tejto správe ako k jednému zo spôsobov, ako upokojiť regionálne banky. Preto považujem za vhodné uviesť vám aspoň jeden príklad do očí bijúcich chýb, ktorými je správa posiatá. Chcem to urobiť aj preto, že niektorí z vás ma požiadali, aby som o nej povedal viac.

Ak máte kópiu správy generálneho inšpektora ministerstva financií, pozrite sa, prosím, na stranu 2. Tretí odsek sa týka chýbajúcej zásielky z 20. januára 1965. Veľmi pôsobivo sa v ňom píše, citujem:

„Prevzatie tejto zásielky potvrdil John P. Bath, zamestnanec newyorského skúšobného úradu, dňa 22. januára 1965 na formulári ministerstva financií TUS-12b — potvrdenie pre odosielaajúci depozitár, doklad č. 65-1.“

Znie to ako celkom jednoznačná vec, však? Žiaľ, priatelia, newyorský skúšobný úrad nemal 22. januára 1965 žiadneho stáleho zamestnanca menom John P. Bath. Ak teda potvrdenie, ktoré generálny

inšpektor ministerstva financií cituje, vôbec existuje, neznamená absolútne nič. Je podvodné! Taký druh správy senátor William Proxmire tak dychtivo a s radosťou prijal a taký druh správy teraz Rada guvernérov Federálneho rezervného systému používa na upokojovanie regionálnych bánk. Ak to regionálne federálne rezervné banky chcú zhltnúť, potom hanba im.

Teraz vám uvediem druhý príklad — ďalšiu veľkú nezrovnalosť v záznamoch ministerstva financií a Rady guvernérov Federálneho rezervného systému. Už som hovoril o takzvanom „Londýnskom zlatom poole“, ktorý fungoval v rokoch 1961 až 1968. To bol oficiálny plášťik legitimacy používaný v tom období na vysvetľovanie odtekania zlata z Fort Knox. Podľa oficiálnych záznamov ministerstva financií opustilo Fort Knox približne 219,5 MILIÓNA uncí zlata. Z tohto množstva malo údajne o niečo vyše 9 miliónov uncí ísť do Federálnej rezervnej banky v New Yorku. Zvyšných 210 miliónov uncí bolo údajne určených pre Londýnsky zlatý pool. No teraz vám uvediem protirečivé vyjadrenia bývalého ministra financií Williama Simona. Dňa 4. mája 1976 napísal vtedajšiemu kongresmanovi Johnovi Conlanovi z Arizony. Conlan požiadal Simona o lepšie odpovede na otázky o našom chýbajúcom zlate, než aké poskytol predtým. Simon strávil vyše dvoch mesiacov zostavovaním odpovede na Conlanov list z 26. februára 1976. Poslal mu dvojstranový list a osemstranové memorandum, v ktorom sa pokúšal obvinenia vyvrátiť. Na jednom mieste memoranda Simon hovorí, citujem:

„Tvrdenie, podľa ktorého sa zásielky zlata do Londýna v rámci dohody o Londýnskom zlatom poole využívali ako zásterka pre tajné straty zlata Spojených štátov, jednoducho nie je pravdivé.“

A predsa, iba o štyri vety ďalej, Simon hovorí, citujem:

„Keď bolo toto usporiadanie ukončené washingtonskou dohodou z marca 1968, Spojené štáty počas jeho fungovania uskutočnili čistý predaj do poolu v celkovom objeme 45,2 milióna uncí.“

Porovnajme teraz, priatelia, dve čísla vedľa seba. Prvé je Simonovo číslo. Ako minister financií povedal, že Spojené štáty poslali do Londýnskeho zlatého poolu v čistom vyjadrení iba približne 45 miliónov uncí zlata. Záznamy ministerstva financií však uvádzajú iné číslo. Len z Fort Knox v tom období zmizlo najmenej 210 miliónov uncí. Ak do zlatého poolu išlo iba 45 miliónov uncí, ako Simon uviedol písomne, čo sa stalo so všetkým ostatným? Dvestodesať miliónov (210 miliónov) mínus 45 miliónov znamená 165 miliónov uncí zlata z Fort Knox, ktorých osud nie je vysvetlený! Opakujem však, že jedinou výhovorkou, ktorú kedy poskytli pre odtekanie zlata z Fort Knox, bol Londýnsky zlatý pool. Priatelia, toto nevysvetlene chýbajúce zlato je zlatom Federálneho rezervného systému, ktoré patrí americkému ľudu. Ako som podrobne vysvetlil minulý mesiac, vlastnícke právo Federálneho rezervného systému k zlatu je právne nespochybniteľné. Každý vedúci predstaviteľ a každý člen správnej rady každej regionálnej federálnej rezervnej banky nesie svoj podiel právnej zodpovednosti, ak zlato chýba a oni to nevyšetrujú. Neuveriteľná nezrovnalosť, ktorú som práve odhalil, je čierne na bielom vo vyjadreniach ministerstva financií. Odvážia sa regionálne banky pred ňou zavrieť oči? Ak áno, Boh pomáha nám všetkým.

Teraz vám oznámim už len jednu ďalšiu záhadu týkajúcu sa nášho zlata. Táto sa neodohrala pred rokmi, ale práve tento mesiac — vo februári 1981. Minulý mesiac boli naši rukojemníci konečne prepustení z Iránu. Väčšina dohôd uzatváraných na poslednú chvíľu sa týkala bankových záležitostí. Irán predovšetkým požadoval vrátenie 1,6 milióna uncí zlata. Podľa všetkých správ bolo vrátenie iránskeho zlata dohodnuté telegrafickými transakciami medzi Federálnym rezervným systémom a Bank of England. Iránskych 1,6 milióna uncí zlata bolo údajne v bezpečí vo Federálnej rezervnej banke v New Yorku. Prostredníctvom systému bankových kreditov bolo toto množstvo zlata údajne pripísané k britským zásobám zlata tu v Amerike a Bank of England potom odovzdala rovnocenné množstvo zlata do iránskej úschovy v Londýne. Povedali nám, že pri tejto transakcii žiadne zlato Ameriku fyzicky

neopustilo. No, priatelia, to je lož. Jednoducho povedané, britskí bankári nám neveria. Bank of England tajne požadovala, aby iránskych 1,6 milióna uncí zlata štandardnej dodacej kvality bolo fyzicky odoslaných do Londýna. A tak 7. februára, iba pred tromi týždňami, odišla do Londýna tajná letecká zásielka zlata. Predstavovala približne 1,6 milióna uncí, ale nepochádzala z Federálnej rezervnej banky v New Yorku! Nebolo to iránske zlato. Namiesto toho zásielku odoslal newyorský skúšobný úrad. Pozbierali zvyšky nekvalitného zlata z Fort Knox a potom ho v tajnosti urýchlene poslali do Londýna.

Priatelia, to vyvoláva veľmi vážnu otázku. Ak iránske zlato v newyorskej banke stále existovalo, prečo neodoslali do Londýna to? Prečo dostal newyorský skúšobný úrad panickú úlohu zlato rafinovať a pozbierať potrebné množstvo? V každom prípade zlato, ktoré išlo do Londýna, nebolo iránske — bolo to zlato Federálneho rezervného systému, časť malého množstva, ktoré v tejto krajine ešte zostáva. Vzali ho zo zvyškov nekvalitného zlata odobratého v nedávnej minulosti z Fort Knox na aukcie. Ako som pred vyše piatimi rokmi oznámil v AUDIO LISTE č. 5, akékoľvek zlato, ktoré zostalo vo Fort Knox, je rádioaktívne. Bolo kontaminované plutóniom, superjedom, ktorý CIA koncom šesťdesiatych rokov skladovala v trezore na zlato. Nedávno jedna významná švajčiarska banka odmietla prevziať zlato z Fort Knox kúpené na aukcii zlata. Jej skúšky preukázali, že zlato bolo naozaj rádioaktívne. Bank of England by preto mala zlato, ktoré práve dostala, veľmi starostlivo otestovať.

Tajná zásielka zlata zo 7. februára ďalej zmenšila zvyšok zlata Federálneho rezervného systému, ktorého zostáva tak málo. Uskutočnila sa s vedomím a spolupôsobením Rady guvernérov Federálneho rezervného systému a newyorskej banky. No ostatných 11 regionálnych bánk bolo opäť oklamaných. Je celkom možné, že o tomto najnovšom zmiznutí svojho zlata ani nevedia. Ak nie, peňazomenci, ktorí ich ovládajú, ich opäť využili.

Priatelia, existujú hory dôkazov o tom, že naše zlaté rezervy nie sú také, ako sa tvrdí. Prebudia sa však regionálni federálni rezervní bankári včas? Podniknú kroky na záchranu seba aj našej krajiny? Ak nebudú konať, to, čo nás čaká, môže byť predznamenané týmito slovami, ktoré jeden z mojich poslucháčov napísal komerčnému bankárovi: „Čoraz viac mojich priateľov a ľudí, ktorých poznám, vyberá všetky svoje prostriedky uložené v bankách a potom pri transakciách používa hotovosť, striebro, zlato a výmenné systémy. Banky a bankári tým, že neslúžia skutočným záujmom ľudí, strácajú akékoľvek užitočné miesto v spoločnosti.“

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje „Zhrnutie na poslednú chvíľu“.

V okamihu, keď vyslovujem tieto slová, sa raketoplán COLUMBIA pripravuje na zúfalú tajnú vojenskú misiu. Mocné sily tu v Spojených štátoch sú opäť odhodlané viesť vojnu, JADROVÚ VOJNU. Vzali nám naše vlastné peniaze, aby financovali prípravu na vojnu, ktorá nás zničí.

Zlo, ktoré sa pre nás všetkých plánuje, má jediný koreň. Tým koreňom je satanská a zvrátená MOC PEŇAZÍ. Ak to so záchranou našej krajiny myslíme vážne, musíme tento koreň vytrhnúť. Musíme urobiť to, čo kedysi urobil sám náš Pán Ježiš Kristus. Musíme vyhnať peňazomencov a vrátiť našej krajine česť a poctivosť.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.